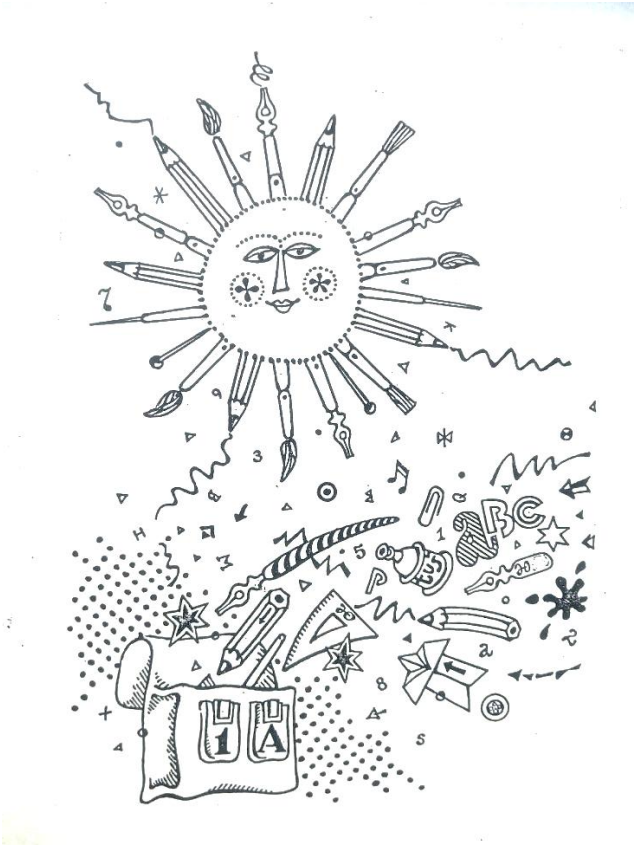
„Ať tě neopouští milosrdenství a věrnost! Přivaž si je na hrdlo, napiš je na tabulku svého srdce.“
Přísloví 3,3.

JINDŘICH OLEŠ
ilustrační kresba

Září 2026

CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

Bohoslužby probíhají každou sobotu od 9.30 hodin
v modlitebně na ulici Hřbitovní 366/1, Valašské Meziříčí.
Určeny jsou pro širokou veřejnost.

Úkoly

5.9. – Autentická křesťanská služba
12.9. – Správcovství a poslání
19.9. – Jak čelit falešným učitelům
26.9. – Milost, láska a společenství

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání
5.9.	Petr Chára	Jiří Kloda
12.9.	Květa tyšerová	Pavel Pimek
19.9.	Bohumil Mroček	Trojanovice – Iva Chárová
26.9.	Iva Chárová	Hynek Dona - VP

Blahopřání k narozeninám

3.9. – Božena Kimlerová
8.9. – Jindřich Kimler

Akce v měsíci září

19.září – bohoslužba Díkůvzdání Trojanovice

26.září – Památka večeře Páně

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD
Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• **dar pro sbor**	**11063**
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

Dar pro sbor 50,- Kč

Dar pro misii 50,- Kč

ID datové schránky : **emcve2i**

Sbor Církve adventistů sedmého dne Valašské Meziříčí

Shrnutí sobotních úkolů za měsíc červenec a srpen – Ján Petrovič

Úvod – 1. a 2. list Korintským

Zprávy slouží k výměně informací. Pavel napsal: **„Nebudu znát nic než Ježíše Krista“.** Dopisy obsahují rady z různých oblastí života, v kterých chybují **i věřící**.

1 Pavlova služba v Korintu

Pavel byl Bohem povolaný apoštol. Filosofové nepřijali poselství o zmrtvýchvstání a Židé Mesiáše. Korint otvíral cestu pro misii. Byl znám náboženskou rozmanitostí, ale také mravním úpadkem. Pavel měl větší obavy z duchovního smilství než z toho tělesného. Židé se postavili proti, Řekové s radostí poslouchali, uvěřili a dali se pokřtít. První dopis řeší rozdělení sboru, sexuální nemravnost, spory a otázky praktického křesťanského života. Věřící na každém místě jsou pod silným vlivem prostředí, ve kterém žijí.

2 Poselství kříže (1K 1)

Zvěst o ukřižování Ježíše Nazaretského nemohli Řekové považovat za seriózní zprávu. Co svět považuje za rozumné, je v Božích očích bláznivé, a naopak. Ukřižovaný Mesiáš ale neodpovídal ani představám Židů. Bůh v Kristu vyřešil problém smíření, se kterým si lidská moudrost nedokázala poradit. Pavlovo poselství Židy rozhněvalo, Řeky zase rozesmálo. Dávat kříž do souvislosti se spasením lidstva, považovali za projev slabomyslnosti. *Rozdíl mezi Boží a lidskou moudrostí spočívá v tom, že* ***Boží moudrost byla ověřena praxí.***

3 Jednota v Kristu (1K 1–4)

Být jedno“ není to samé, jako „být zajedno“. Prosím vás, abyste **„byli jedno“ s Kristem** a „zajedno“ mezi sebou ve smýšlení i přesvědčení. Jednota se v církvi projeví jako spolupráce všech. Lidští vůdci nejsou schopni nabídnout sjednocující prvek. Uzavřené skupinky ohrožují jednotu církve i duchovní zdraví členů. Lidé některým lídrům připisují nepřiměřený význam, jiné přehlížejí. Pokorní a sebeobětaví vedoucí si zaslouží pozornost, úctu a následování. *Nejednota je překážkou při naplňování misijního poslání církve.*

4 Hřích v církvi (1K 5–7)

Mysl ukládá smyslové vjemy, formuje myšlenky, pocity a činy. Napsal jsem vám, abyste **odstranili to zlé (jednání) ze svého středu.** Shovívavost církve k nesprávnému chování je nepřípustná. Nehrozí nám, že ***ve jménu „lásky“ budeme přehlížet a tolerovat hřích?*** Církev nemá pravomoci řešit občanské

spory jinak než dohodou sporných stran. „Rozumní“ prostředníci tomu mohou být velmi nápomocní. Rozsuzují křesťané vždy podle Božích standardů? Sexuální nemravnost i nesprávná aplikace celibátu přinesly mnoho zla věřícím i nevěřícím lidem.

5 Vše k Boží slávě (1K 8–10)

Jak to dosáhnout? Neustálá sebekontrola nepřináší do života radost. Uvážlivý křesťan často nese přívlastek „slabý“, ten sebejistý zase „silný“ ve víře. Jaká práva mají Boží služebníci a jaká práva si nárokují oni sami? Křest a Večeře Páně jsou symboly Boží péče. Nic nemluví o modlářství v dnešní době jasněji, jako verš: Nemůžete mít účast na stolu Páně i na stolu démonů. Bůh od nás očekává bezvýhradnou věrnost. Přemýšlejme o tom, jaký vliv mají naše slova a činy na druhé. Neměli bychom dělat nic, čím bychom schvalovali modloslužbu.

6 Duchovní dary (1K 12–14)

Církev je stejně jako lidské tělo jedním celkem. Každá část má jinou funkci, jiný úkol, schopnost a tím i jiný dar. Dary dostává každý člověk, jejich účelem je budování jednoty a vzájemná podpora. Dar mluvení jazyky musí být doprovázen výkladem, aby byl projev srozumitelný. Prorok přináší lidem duchovní užitek, napomenutí a povzbuzení. Jejich působení musíme zkoumat podle známých kritérií. „Dary“ (prorok, učitel) lze chápat jako „povolání“, k jejichž výkonu jsou potřebné „hřivny“. Patří k nim rozumové schopnosti, řeč (zpěv), vliv, čas, zdraví, síla, peníze, ochota, srdečnost, ale i mnoho dalších.

7 Obraz lásky (1K 13)

Jaká láska je i jaká není? Lze lásku vlastnit? Láska je životní postoj, který se projevuje v praktickém životě, v činech i slovech, jinak nic neznamená. Duch svatý nás motivuje k laskavému, nesobeckému a čestnému chování. Směruje naše činy, pocity i myšlenky ke Kristu a k našim bližním. Láska v našich rodinách a sborech nesmí ochladnout. Pavlův popis lásky je věrným portrétem Krista. Bůh je láska. Miluje nás tak moc, že dal za nás svého jediného Syna. A tak máme od něho toto přikázání: Kdo miluje Boha, ať miluje i svého bratra.

8 Moc Kristova zmrtvýchvstání (1K 15)

Lidé v každé době zpochybňovali vzkříšení Ježíše z mrtvých. Pokud Kristus nevstal z mrtvých, nebyl Synem Božím, kříž ztratil svůj význam a naše hříchy zůstaly nevykoupeny. Kristovo zmrtvýchvstání je poslední částí celého plánu spasení, jeho vyvrcholením. Lidé odmítli Boží plán spasení (více než jen vzkříšení), ale ani duchovní ani filozofové nedokázali najít nic, co by dávalo smysl a bylo účinné v otázce odpuštění hříchů a schopnosti dát lidem věčný život. Bez živého Ježíše by byla naděje týkající se budoucnosti jen iluzí a klamem.

9 Láska jako základ služby (2K 1–2)

Pavel zdůrazňuje, že k věřícím vždy přistupovali čestně a zásadově. Jejich chování charakterizovala upřímnost, čistota, svatost, ryzost a prostota. Je to zarážející, ale i ty nejlepší úmysly mohou být snadno překrouceny. Hřešící člen vrhá špatné světlo na celý sbor. Bez ohledu na totožnost daného člověka je klíčovým poselstvím způsob, jakým má společenství přistupovat k chybujícímu členovi. Některá společenství se ve snaze zdůrazňovat milost vyhýbají konfrontaci se zjevným, či dokonce s veřejným hříchem, což však není správné.

Ján Petrovič

Misijní příběh

Ovid Elbert Davis se narodil v Michiganu 3. dubna 1868. V roce 1902 ho inspirovala rada Ellen Whiteové, aby se stal misionářem, a tak absolvoval kurz pro duchovní a přijal povolání k práci mezi domorodými kmeny na Aljašce a poté v Britské Kolumbii.

19. ledna 1906 Generální konference odhlasovala vyslání Ovida Elberta Davise do Britské Guyany (Guyany), kde byla adventistická práce teprve nedávno zahájena. V dubnu se oženil s Carrie Rosleyovou a následující měsíc se manželský pár vydal na své nové misijní pole.

Během prvních dvou let v Britské Guyaně Davis rozdával literaturu. Poté, v roce 1910, oznámil, že založil nový sbor 160 mil proti proudu řeky Barama. Z něj se později stala misie Rio Paruime. Právě v roce 1910 také Davis obdržel žádost

od kmenů žijících hluboko ve vnitrozemí, které nikdy nenavštívili bílí lidé, s prosbou, aby jim bylo zvěstováno poselství spásy.

Tyto kmeny se o adventistické práci dozvěděly díky kontaktu s domorodci z misie u potoka Tapagruma. Objevily se zprávy, že starého náčelníka navštívila „zářivá bytost“, která je poučila o stvoření, o vzniku hříchu, o příběhu zaslíbeného Vykupitele a o Kristově druhém příchodu. Ukázal jim také, jak uctívat sedmý den, sobotu, a jak žít zdravý život. Řekl mu, že přijde muž s černou knihou a naučí je ještě více.

Cesta Davisovi trvala téměř dva měsíce. V jedné zprávě uvedl, že cestoval 29 dní lodí a dalších 10 dní hustým lesem.

Davis učil lesní kmeny Božímu slovu pomocí své „černé knihy“ a oznámil zřízení tří misijních základen mezi nimi. Zaznamenal, že 187 lidí „se zavázalo dodržovat Boží přikázání a víru v Ježíše“. Postavil tři kostely a začal nové věřící poučovat „o základech naší víry“. Naučil je také zpívat píseň v angličtině s názvem „There’s Not a Friend Like the Lowly Jesus“ („Není přítele jako pokorný Ježíš“).

Davis se vrátil na druhou návštěvu v roce 1911. Těsně před odjezdem si stěžoval na horečku a srdeční potíže. Poslední zápis v jeho deníku, psaný jeho rukou, zněl: „Pondělí, 17. července – Den jsme strávili dalším vyučováním a pojmenováváním lidí.“ Pojmenováváním lidí se myslelo přání nových obrácených mít nové jméno, které by vyjadřovalo jejich odhodlání následovat křesťanského Boha a učit se Jeho cestám.

„Bůh tuto cestu obzvláště požehnal. U řeky Paruima jsem založil jednu misii, další na hoře Tulameng, a poté jsme dorazili na horu Roraima. Právě jsem dokončil založení misie, když jsem onemocněl.“ Tato stanice byla oficiálně založena 25. června 1911 jako první misie Církve adventistů sedmého dne v této oblasti. Na smrtelné posteli Davis slíbil, že někdo přijde a bude zdejší lidi učit. Zemřel 31. července 1911 na černovodní horečku a byl pohřben náčelníkem Jeremiášem na hoře Roraima. Carrie se vrátila do svého domova ve Spojených státech.

Po Davisově smrti se Indiáni každý sabat scházeli u jeho hrobu, aby zpívali. Navzdory jejich četným „prosbám“ o dalšího učitele trvalo 14 let, než adventističtí misionáři konečně navázali na Davisovu práci.

V roce 1922, po více než deseti letech čekání, se náčelník Jeremiah vydal na čtyřtýdenní pěší cestu do adventistické misijní kanceláře v Georgetownu, aby prosil o učitele. V roce 1924 se výbor divize rozhodl, že navzdory rozpočtovým škrtům nesmí čekat další rok. W. E. Baxter a C. B. Sutton navštívili horu Roraima následující rok. K Davisovu hrobu dorazili 25. října 1925 po dlouhé cestě za Davisovými indiány. Náčelník Jeremiah a jeho syn jim přinesli svazek papírů. V něm byl dopis od Davise ze dne 17. července 1911, potvrzující, že 130 osob na hoře Mt. Roraima „slavnostně prohlásilo svůj záměr žít věrně a loajálně“ podle „Kristova evangelia a nauk a zásad Církve adventistů sedmého dne“. Cesta k misii měla za následek, že jak Baxter, tak Sutton onemocněli malárií. V srpnu 1927 mohli v práci na hoře Roraima díky speciální sbírce pokračovat Arthur a Elizabeth Cottsovi.

Davisova smrt „otřásla adventisty“ a sloužila jako „neustálá připomínka… že mají plnit evangelijní poslání i v odlehlých oblastech.“

Dnes nese adventistická nemocnice s 54 lůžky v Georgetownu v Guyaně jméno na počest Davise. V roce 1956 se navíc škola pro indiány jménem Davis Indian Training School v Paruimě v Kamarangu stala součástí misie na hoře Roraima. Na počátku 80. let 20. století bylo hlášeno, že mezi „Davisovými indiány“ žije více než 1 500 adventistů.

AdventistMission.org

Křesťanský domov

Zpevněte svůj vztah nebeským pojivem

My jsme z Boha; kdo zná Boha, slyší nás, kdo není z Boha, neslyší nás. Podle toho rozeznáváme ducha pravdy a ducha klamu. Milovaní, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého syna jako oběť smíření za naše hříchy. Milovaní, jestliže Bůh nás tak miloval, i my se máme navzájem milovat. Boha nikdy nikdo neviděl, ale jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle. (1.J 4,6-12.)

Náboženství může být nebezpečné, ale spiritualita je o něčem úplně jiném! Lidé kvůli náboženství válčí. Kvůli sporu o to, která církev či víra je ta nejlepší nebo pravá, se dokážou dokonce zabít, jen aby dokázali, že mají pravdu. Spiritualita se však odvolává na vztah s Bohem, ne na chození do kostela či členství v té či oné církvi. Spiritualita se také týká vztahu k druhým, jak řekl Ježíš: „Cokoliv jste učinili jednomu z těch mých nepatrných bratří, mě jste učinili.“ Myslel tím, že jak se chováme k druhým, tak se chováme i k němu. A ti druzí zahrnují i našeho partnera, naši manželku!

Co je tím nebeským pojivem, které nás spojuje? Znamená to opustit, přilnout, sjednotit se ke společnému dobru, které nás přesahuje, znamená to být nazí (zranitelní a otevření), a přesto se nestydět. Manželství je ve skutečnosti partnerství, smlouva, dohoda, kterou uzavíráte před Bohem. On sám je vašim svědkem. On byl na vašem obřadu stejně jako na svatbě v Káni Galilejské, kde učinil svůj první zázrak. Víc, než tento zázrak, však bylo požehnání z jeho přítomnosti.

To, co vás duchovně sbližuje, je přítomnost Boha ve vašem manželství. Vaše manželství je požehnáním také pro Boha. Když vaše dobré manželství a rodina svědčí o velké Boží moci spojit dva lidi na celý život, pomáhá to ospravedlnit jeho jméno. Vždyť jste z různých rodin, máte různé záliby, jinou minulost a generační rysy, a přesto jste splynuli v jedno. Aby se tento zázrak stal, potřebujete pojivo, které nikdy nepovolí, a tím je Bůh.

Děkujte mu za to, že vás dal dohromady. Děkujte mu za svého partnera, za jeho chyby, slabosti a za všechno, co jste spolu mohli prožít. Děkujte mu za to, že vám umožnil vidět sama sebe jasněji, že vám pomohl odkrýt vaše zranění a jizvy, které jste si do manželství přinesli. Místo abyste ho prosili, ať vám pomůže a vyřeší vaše problémy, děkujte mu za to, že to dělá, a že už vás do tohoto procesu uvedl. Více se pak soustředíte na jeho moc než na svou bezmoc. Pro vaši mysl i srdce je lepší, když jste pozitivní! Bůh žehnej vašemu odhodlání a dalším krokům vedoucím ke spojení vašich srdcí.

Anna Petrovičová, vedoucí KD

Hooligans Church Camp 2026

Jako Hooligans Church máme za sebou Camp. Po roce jsme se znovu setkali jako chuligáni a taky spousta našich nechuliganskych přátel na kopci nad Prlovem. Během víkendu se campem protáhlo přes 130 lidí. Přijeli s různých míst republiky. Pan Bůh nám opět umožnil prožít krásné dny v Jeho Opravdové přítomnosti. Řada chlapů, tvrdých drsných borců řeklo, že něco takového hezkého ještě nikdy nezažili. Zaznělo spousty dobré muziky a chval Panu Ježíši Kristu. Lidé si užili spoustu dobrého jídla, nádherné přírody a vzájemného přátelství. Mohli jsme slyšet opravdu mnoho velmi silných životních příběhů a vidět v nich Boží jednání a záměr s jednotlivci. Hodně lidí nechtělo ani jet "domů", většina žádný domov nemá. Moje veliké přání bylo, aby lidé na místě, kde jsme byli, zažívali Boží přítomnost, Jeho lásku a Dotek Ducha Svatého. A to se po celou dobu dělo. I proto bylo loučení náročné. Zažívali jsme i nadpřirozenou Boží ochranu před úrazy a sanitku využili jen jednu ze dvou, které na místo dorazily 🙄. S rozhovorů vím, že několik lidí prožilo něco pro něco velmi silného a nového s Panem Bohem, co budeme mít další pokračování v jejich životech. Tým, který celé připravoval, fungoval s nadšením na 100%. Jsem Pánu Ježíši velice vděčný, za další mimořádně setkání této nevšední velmi syrové Církve! Děkuji vám za vaše modlitby, osobní i finanční podporu a pomoc. Pokud chcete, podívejte se na nás YouTube kanál, kde najdete záznam z letošního programu.

Marek Mefo Húšť

Požehnaný čas letních dovolených

Po dlouhých, odhadem tak 50 letech, jsem prožil letošní prázdninový čas v krátkých výletech, nebo v tzv. malých dovolených. I když v mém případě se o dovolené, nebo dokonce snad "řádné dovolené" nedá mluvit, protože ta moje dovolená již několik let trvá a skončí až…

A tak od jednodenního výletu do Moravského krasu s prohlídkou Punkevních jeskyň a dna Macochy, dvoudenního výletu na nejvyšší horu Jeseníků a to i s ubytováním a vyhlídkou 73 metrů vysoko nad terénem, až po 2x čtyřdenní pobyt na Slovensku, a to od Trenčína přes Zlaté piesky, Velký Meder, Šíravu a zpět okolo Liptovské Mary. Následoval pobyt v Chorvatsku na 8 dní na ostrově Čiovo a na Oravě. Nevzpomínám to proto, aby nám někdo záviděl, ale chci na tom vyjádřit myšlenku, která mě stále více a více napadá právě se zmíněnými cestami a poznáváním krásných míst našeho světa, a to hlavně po návratu domů.

Jako věřící lidé vždycky samozřejmě prosíme o Boží ochranu a požehnání, a právě v tom je tato myšlenka obsažena.

Velmi pečlivě si všechno naplánujeme, zajistíme, všechno dvakrát překontrolujeme, abychom na něco nezapomněli a potom se s modlitbou na rtech vydáme, jak se říká, do světa. Od Pána Boha vlastně potřebujeme jen zmíněnou ochranu a požehnání - aby se nám nic nepěkného nestalo, aby auto šlapalo bez jediného problému, abychom měli krásné počasí, jinými slovy, aby nám to všechno, co jsme si naplánovali, Pán Bůh požehnal. A ON to opravdu udělá a dává nám prožít velmi krásné a příjemné chvíle mimo náš domov. Vím, že i vy máte podobné zkušenosti a tak za všechny, kteří to tak podobně cítí jako já, chci vyjádřit Pánu Bohu nesmírnou chválu a čest a veliké poděkování, že je to právě ON, kdo nám udílí své požehnání, že nám nic nevyčítá a naopak nám dopřává všechno to pěkné prožít, i když v mnoha místech právě zmíněného světa je situace daleko horší, a nic z toho bychom bez Něho nemohli ani plánovat, ani uskutečňovat.

A tak ještě jednou a výrazně - ***DÍKY TI PANE NÁŠ MILÝ ZA TVOJI OCHRANU A POŽEHNÁNÍ NA NAŠICH CESTÁCH !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!***

Petr Chára

Zážitky z výletů

Náš první zážitek byl výlet ještě s jednou naší kamarádkou Martou a s bratrem, který nás občas někam vezme autem. Martu napadlo že bychom si mohli zajet do Ostravice, odkud ona pochází. Prý je tam výstava dřevěných soch v životní velikosti. Tak to bylo super 👍 . A Marta na mně - ještě půjdeme do školy, která je tady kousek od soch. Tam je výstava všeho možného, ručně vyřezávané reliéfy, obrazy, výrobky z keramiky. Tak to byla pro mně bomba! Odnášela jsem si pár dárečků, které jsem si tam koupila a plno fotek. Počasí nic moc extra, ale když jsme vyšli z té školy, napadlo Luboše,že bychom si mohli ještě někam zajet, vzal nás teda na Horní Bečvu. Pokochali jsme se krásnou přírodou, já udělala pár fotek a jeli jsme domů.

Jedná sestra z našeho sboru má dceru Klárku, která skončila vysokou školu a v Opavě, kde studovala, si našla brigádu. Jana nám dala typ na výlet - prý Klárka bude ráda když ji navštívíme. A tak jsme jeli. Počasí opět jak na Apríla, ale vyzbrojení bundami a deštníky jsme jeli. Klárka pomáhala v obchůdku Stoklasa, kde se prodává plno věcí z galanterie, ale i plno jiných věcí na tvoření. Klárka je stejně jako já zaměřená na tvoření. Odvážela jsem si zase plno věcicek. Ještě oběd a cukrárna a fičeli jsme domů.

Začátkem srpna jsme jeli opět do Třebíče. Původně jsme chtěli být ubytovaní od úterka do čtvrtku. Až po telefonické domluvě s Ivankou, mojí kamarádkou,která pocházela ze Znojma, ale bydlela v Třebíči, jsme zjistili, že sbor byl dočasně uzavřen, ale už je spravený a otevřený, a tak jsme si pobyt prodloužili do soboty. V Třebíči bylo super. Pokaždé navštívíme něco jiného. Tentokrát to byl židovský hřbitov. Je to největší židovský hřbitov v naší republice. Rozlohou i do počtu náhrobku. Doporučujeme navštívit. Nebojte se, já s mýma nohama bych to celé rozhodně neprošla. Tam jsme jeli autobusem, zpátky přes park, kde bylo plno laviček. Zažili jsme i pořádnou bouřku i s kroupama. Byl to mazec. Nejdramatičtější byla cesta v sobotu odpoledne zpátky domů. Osobákama do Brna to šlo, ale slavný RegioJet měl do Přerova výluku. Pokračujeme v cestě. No a v posledním vlaku jako téměř celou cestu, si hraju s mobilem. Přijedeme domů, vybalujeme věci a volám na Káju: Já nemám mobil! Zapínám okamžitě do nabíječky Kajův mobil, a v tu chvíli někdo volá. "Tady nádraží Štramberk. Zapomněla jste si ve vlaku mobil.“ Šok. Bleskově cesta taxíkem za 130 kaček českých, předání mobilu a já paní dávám

knížku, kde jsou příběhy jako poděkování. A navracím se vlakem zpět. Spravují nám mostek přes Kopřivničku, tak ještě dlouhá cesta domů. Oči se mi zavíraly a hůlky se mi plandaly "pod nohama", jako bych byla opilá. Nebyla jsem. Jenom šíleně unavená, ale děkovala jsem Bohu, že to tak dobře dopadlo. Je devět hodin a oba jsme padli do postele totálně unavení. Ten kufr na vybalení počká do neděle. Však jsme přece důchodci, tak si pospime.

Dana Klečková

Odpoledne pro děti

Loni jsme měli možnost díky daru nadace Simony Kijonkové uspořádat pro děti ze sociálně slabých rodin dvě krásná hravá odpoledne a zjistili jsme, jak je to moc fajn. Nejen pro děti, ale i pro jejich rodiče. Pobýt spolu, pohrát, zařádit si, popovídat, sdílet obyčejné všední i nevšední starosti – navázat vztah a poznat, že věřící lidé jsou úplně normální 😊.

Rozhodli jsme se v těchto aktivitách pokračovat, přestože letos nebyla žádná finanční podpora. Ale vnímáme, že je důležité udělat něco pro děti, které se nedostanou ani na dovolenou či jen na tábor. A tak jsme 21. července řádili a divočili, tvořili a malovali, baštili melouny a opékali špekáčky na hřišti, které nám díky dobrým předešlým vztahům a pomoci poskytl Maják na Vsetíně. Sešlo se nás tam krásných 17. Mnozí ještě chtěli dorazit, tak jsme slíbili, že se potkáme ještě 1x do konce prázdnin.

Lidka Obadalová

Manželská setkání 2026

Od neděle 19. července do neděle 26. července 2026 se ve Strážovicích (poblíž Kyjova) uskutečnilo letošní **Manželské setkání**, které pořádala naše církev, v čele s manželi Smolkovými. Byl to týden naplněný společným časem, rozhovory, odpočinkem, poznáváním a především hledáním Božího vedení pro naše manželství a rodiny.

Já jsem se setkání nezúčastnila jako jedna z manželských dvojic, ale měla jsem možnost být jeho součástí jako pečovatelka o děti ve věku 3–6 let. Díky tomu jsem sice nezažívala program určený manželům, ale mohla jsem nahlédnout na celé setkání trochu jinýma očima.

Každý den jsme se snažili vytvořit osobní prostor pro zúčastněné páry a dětem bezpečné a radostné prostředí, ve kterém si mohly hrát, tvořit, povídat, objevovat a také se něco dozvědět o Bohu. Bylo krásné sledovat jejich spontánnost, upřímnost a radost z maličkostí. Děti dokázaly během chvíle zaplnit prostor smíchem, energií i otázkami, na které někdy nebylo vůbec jednoduché odpovědět.

Zároveň jsem si během týdne stále více uvědomovala, jak důležitou roli má rodina v Božím plánu. Přestože jsem nebyla přímou účastnicí manželského programu, téma vztahů, vzájemné lásky, odpuštění a služby bylo přítomné všude kolem nás. Člověk si při pohledu na manželské páry a jejich děti znovu připomene, že dobré vztahy nevznikají samy od sebe. Potřebují čas, trpělivost, ochotu naslouchat a především Boha uprostřed.

Měla jsem také možnost vidět, kolik různých lidí a služeb je potřeba, aby takový týden mohl dobře fungovat. Každý měl své místo a svůj úkol. Někdo připravoval program, jiný se staral o děti, další o praktické věci. Právě v tom jsem viděla krásný obraz fungujícího společenství – každý může přispět tím, co mu bylo dáno.

Týden ve Strážovicích pro mě proto nebyl jen „hlídáním dětí“. Byl příležitostí sloužit. A právě služba druhým je jedním ze způsobů, jak můžeme svou víru skutečně prožívat. Člověk někdy hledá velké úkoly a důležitá poslání, ale Bůh nás často zve k něčemu zdánlivě obyčejnému: být tam, kde nás potřebuje, a udělat svou práci s láskou.

Jsem vděčná, že jsem mohla být součástí Manželských setkání 2026. Odnáším si nejen hezké vzpomínky na děti a společně strávený čas, ale také připomenutí, že naše vztahy, naše rodiny i naše společenství potřebují péči.

Děkuji všem, kteří se na přípravě a průběhu setkání podíleli. A také Bohu za to, že nám dává příležitosti setkávat se, učit se od sebe navzájem a růst ve víře.

Ať jsou naše rodiny místem, kde je vidět Boží láska – nejen během jednoho týdne, ale po celý rok 😉

Soňa Mročková

Co to je láska podle babičky Libušky (nejstarší blogerka facebooku)

Sex není láska.

Randění není láska.

Psaní si s někým od rána do večera taky není láska.

Ani probdít kvůli někomu celou noc ještě není láska.

Láska je, když tě někdo uvidí v tom úplně nejhorším stavu a nepřestane tě mít rád.

Když pro tebe zařídí věci ve chvíli, kdy ty sama už nemůžeš.

Když tě obejme a uklidní, když brečíš tak moc, že nemůžeš ani mluvit.

Když ti připomene všechno hezké, co v tobě je, zrovna ve chvíli, kdy ty sama vidíš, jen to špatné.

Když na tebe myslí, i když u toho nejsi.

Když tě slyší, když mlčíš.

Když je ti věrný za tvými zády.

Když nedovolí druhým, aby ses vedle nich cítila nejistá.

Když tě dokáže rozesmát právě tehdy, když ti je nejhůř.

A hlavně, když si tě vybírá znovu a znovu. Každičký jeden den.

Tohle je ta opravdová láska.

Tak jestli ji jednou najdeš, opatruj si ji, protože taková se v životě nepotkává mockrát.

Přepsal pro vás Jenda Petrovič

Generální konference mobilizuje adventistické tvůrce obsahu z celého světa

Více než 165 adventistických tvůrců obsahu, influencerů, designérů, správců sociálních sítí a pracovníků v oblasti komunikace z celého světa se ve dnech 20.–24. července sešlo v sídle Generální konference CASD na prvním Creator Summitu církve. Na tomto setkání zahájili práci na projektu OneVoice27, globální digitální iniciativě, která má sjednotit adventisty při zvěstování Ježíše napříč všemi digitálními platformami.

Inter-Evropskou divizi (EUD) zastupovala delegace mediálních pracovníků, pastorů a tvůrců obsahu z devíti zemí. Česko-slovenskou unii zastupoval Oliver Krajčovič (mediální stratég pro ČSU, SZ a Štúdio nádej).

Zástupci církve několikrát zmínili, že tvůrci digitálního obsahu jsou důležitými partnery v poslání církve a že jejich zkušenosti, nápady i talent jsou nezbytné. „Jste pro církev důležití. Vaše služba je pro naše poslání klíčová a my na vás spoléháme," řekl účastníkům Erton Köhler, předseda Generální konference CASD.

OneVoice27 bylo popsáno nikoli jako projekt Generální konference, který

bude předáván směrem dolů v rámci organizační struktury církve, ale jako globální hnutí, které si divize, unie, sdružení, sbory, členové i tvůrci mohou přizpůsobit svým vlastním podmínkám.
Cílem této iniciativy je sjednotit adventisty kolem společného poselství a zároveň poskytnout jednotlivcům i organizacím prostor k tomu, aby využili svůj vlastní hlas a své vlastní komunikační kanály k hlásání naděje v Ježíši. Vyvrcholením má být koordinovaná celosvětová akce v září 2027. **„Toužíme po Ježíšově brzkém příchodu, proto udělejme vše, co je v našich silách, abychom na ten den připravili co nejvíce lidí,“** řekl Köhler.
Tvůrci si vyslechli přednášky o biblických základech misie a o praktických přístupech k digitální evangelizaci. Předseda *Hope Channel* Vjačeslav Demjan tvůrcům připomněl, že mise nezačíná u církve, ale u Boha, a vyzval je, aby se vnímali jako účastníci Boží záchranné mise. **„Mise je příběhem Otce, který odmítá opustit své děti,“** řekl Demjan. Povzbudil tvůrce, aby využívali digitální média k překračování hranic, budování důvěry a navazování rozhovorů o evangeliu. Připomněl, že **„média mohou být prvním misionářem, s nímž se člověk setká“**.
Ve smíšených týmech pak účastníci hledali způsoby, jak **5. září**, kdy celosvětová církev plánuje spustit iniciativu *OneVoice27*, **proměnit „každý smartphone, tablet a obrazovku počítače v digitální kazatelnu“**. Probrali praktické strategie, jak do sdílení Kristova poselství online zapojit skutečně každého, od dětí a vysokoškoláků až po starší členy místního sboru.

Oliver Krajčovič

OneVoice27 (Jedním hlasem 27) – Misie pro všechny

Tato iniciativa připomíná 2000 let od Ježíšova křtu a začátku jeho veřejné služby. Zároveň je výzvou pro každého člena církve, aby se aktivně zapojil do sdílení evangelia způsobem, který odpovídá dnešní době.

OneVoice27 propojuje osobní svědectví, biblické studium, službu lidem a život místních sborů s **možnostmi digitální komunikace. Prostřednictvím sociálních sítí, médií, internetu** i osobních kontaktů chceme oslovit lidi poselstvím naděje a vést je k hlubšímu poznání Krista.

Důležitou součástí projektu je zapojení každého člena. Nejde pouze o velké evangelizační akce, ale především o každodenní svědectví, modlitbu, budování

vztahů a ochotu sdílet svou víru s lidmi kolem nás. Zvláštní příležitost dostávají také mladí lidé, kteří mohou své dary a schopnosti v digitálním prostoru naplno využít.

Cílem *OneVoice27* není pouze oslovit co nejvíce lidí, ale pomoci jim najít cestu k Ježíši Kristu, studovat Bibli, stát se součástí společenství věřících a růst v učednictví. *OneVoice27* nás zve, abychom jako jedna církev a jeden hlas společně svědčili světu o naději, kterou máme v Kristu.

***OneVoice27* je pozváním a příležitostí pro každého z nás.** Příležitost společně ukázat světu Ježíše Krista, přispět k tomu, aby se poselství naděje dostalo ke každému, kdo je ochotný naslouchat. Chceme být „jedním hlasem“, který ukazuje na Krista a připravuje svět na jeho brzký příchod.

Protože OneVoice27 není jednotně realizovaný program, ale globální iniciativou, zveme Vás k zapojení na sborech:

1.) Rozvíjení Vašich již realizovaných aktivit a projektů

a. Jejich rozvoj, vylepšení a rozšíření. Prosím, využijte příležitost je sdílet jako inspirace pro ostatní.

2.) Realizace plánů a projektů, o kterých jste uvažovali nebo snili, zvlášť v digitálním prostředí soc. sítí

a. Hledejte cesty, jak je realizovat, rádi Vás podpoříme radou, ale také finančně.

3.) Přemýšlejte o prostředí a společenství, do kterého pozvete své přátele

a. Co je nutné změnit, aby byla vaše pobožnost srozumitelná i pro prvně příchozí?

b. Bylo by dobré dělat „otevřené“ bohoslužby, bez jakýchkoliv překážek?

c. Funguje u vás malá skupinka, do které je možné přivést přátele? Není? Nebylo by dobré ji založit?

4.) Nenastal čas realizovat Váš evangelizační projekt se sousedním sborem (sbory)?

a. Rádi vás podpoříme tím, co bude třeba, a to i finančně.

V oddělení evangelizace pro vás připravujeme tyto příležitosti k využití:

1.) Protože většina lidí dnes získává informace, ale i zábavu z online prostředí

   a. **Chceme pro Vás připravit databázi zajímavých účtů a profilů,** jejichž obsah byste mohli sdílet na sborových nebo vašich soukromých účtech sociálních sítí.

   b. Jako ČSU pracujeme na tom, abychom vytvořili zajímavý a inspirativní misijní projekt pro sociální sítě, který budete moct sdílet se svými přáteli.

2.) **Modlitby pro každého** - je regionální projekt za konkrétní lidi a jejich starosti a problémy.

   a. Modlitební týmy jsou z místního regionu

   b. Propojení modlitebníků a potřebných je centrálně podpořené reklamou a online obsahem.

3.) **Bible pro každého** – je také regionální projekt s centrální mediální i finanční podporou. Více informací o tomto začínajícím projektu budeme průběžně rozesílat na sbory.

Iniciativa OneVoice27 začíná:

5. září 2026 - celosvětový začátek iniciativy v církvi, období modliteb, plánování a přípravy
26. září vás zveme - na setkání MISIE EXPO v Brně, kde představíme některé projekty a materiály pro misii
od září do konce roku - možnost promýšlení, plánování a přípravy
od ledna 2027 do září - rozběhnutí a realizace projektů
září 2027 - měsíc, kdy budeme na celém světě představovat Ježíše, našeho zachránce
září 2027 – rok 2029 - čas pro představení Ježíše Krista, milujícího přítele

Daniel Huvar

RETRO PŘÍBĚH na září

Nová žákyně

„Tamhle stojí," šeptala Erna, „podívej se na ty komické boty, ty hrozně dlouhé šaty a ty její vlasy."
„Tak to je tedy ta nová," řekla jsem a ohrnula nos.
„Ještě až uvidíš, kde bydlí," říkala Marianna, zatímco upírala zrak na tu „novou".
„Nemají v domě ani vodovod, chodí až na dvůr a musí pumpovat a taky mají kozu. Jsou to docela obyčejní lidé, jenom chci vědět, jak to půjde těm jejich dětem ve škole."

„Pche," ušklíbla jsem se, „na nás určitě nestačí. Myslím, že je dost hloupá a nebude umět, jinak by chodila i lépe oblečená."
Myslela jsem si o sobě, že jsem chytrá a spolužačky smýšlely stejně. Když se učitel ve škole ptal, kdo by si chtěl vedle Minie sednout, všechny jsme mlčely. O přestávce jsme o věci důkladně hovořily, abychom všem zabránily sblížení s novým děvčetem. Ale přišlo něco nenadálého. Když učitel dával otázky, byla to Minie, která dovedla vždycky správně odpovědět. To mi nebylo po chuti, protože jsem byla v učení první, ale navzdory tomu zůstaly kamarádky při mně a o ní mluvily nepěkně.
„Chce se jen vytáhnout a ukázat," syčela Rosa, tím byla moje sláva zachráněna. Ale neměla jsem přitom dobrý pocit. Náš učitel našel pro Minii místo podle vlastního mínění. A teď patřila do naší třídy, ale nikdo s ní nechtěl kamarádit a všímat si jí. I o přestávkách zůstávala sama. Když přišla o dva roky mladší děvčata, aby si s ní hrála s míčem, zčervenala radostí, ale to nebyla žádná sláva hrát si s malými děvčaty. Ona se ale cítila spokojená.
Při hodině jsme se nemohly nijak dohadovat, protože nás sledoval pozorný zrak učitele. Podle své osvědčené praxe zůstávala Minie po vyučování ve škole a dělala si úkoly. To nejhorší pro ni byla cesta ze školy. Obtěžovaly jsme ji všemi možnými způsoby, přiváděly ji do rozpaků a ponižovaly ji, jak jen jsme mohly. Také hoši si udělali z Minie terč svých vtipů a v zimě sněhových hroud.
Později jsme zakládaly dívčí pěvecký sbor a už předem jsme Minii vyloučily. Ovšem nejhorší bylo, že právě ona z nás uměla nejlépe zpívat. Proto se Erna

ptala, obraceje se na nás s významným posunkem: „Nemusíme tam tu Minii přece mít, ne?“ Dala jsem sotva slyšitelnou odpověď, „co si jen myslíš, neumí přece zpívat,“ v tu chvíli se Miniiny oči setkaly s mými a nikdy jsem na ten pohled nezapomněla. Minie se zvedla a rychle odběhla, určitě někde plakala. Sevřel mě skličující pocit, všechna veselost se ztratila a obviňovalo mě svědomí. Náš dívčí sbor, a nebyl to žádný div, se brzy rozpadl, ale náš vztah k Minii zůstal stejný. Vyhýbaly jsme se jí a když jsme se k ní byly nuceny přiblížit, starostlivě jsme odtahovaly naše šaty od ní, jen abychom se jí nedotkly. Chtěly jsme tomu ubohému stvoření dát naše opovržení co nejvíce najevo. Naše pohledy ji nechávaly ve zmatku nebo ji pronásledovaly. Nechtěly jsme s ní mít ani to nejmenší.

Jednoho dne se ta ošklivá věc donesla ke sluchu mé matky. V pátek večer, když jsme spolu byly v kuchyni, se přede mne postavila a zeptala se:

„Je to, Pavlo, pravda, že ty s ostatními ztrpčujete život tomu novému děvčeti?“ Moje tváře plály jako oheň a nedokázala jsem odpovědět. „Řekni, je to pravda nebo ne?“

„Mami, je – je mi – to líto, ale všechny ostatní dělají totéž.“

„Mne nezajímá, co dělají ostatní, ale na co máš ty dělat Minii nešťastnou?“

„Ale když ona je taková divná, nosí zvláštní šaty a dostává nejlepší známky.“

„Budu ti, Pavlo, vyprávět příběh, který jsem zažila, když jsem byla tak stará jako ty,“ pravila matka vážně. Neměla jsem nic tak ráda, jako vyprávění své maminky. Sedla jsem si a matka začala svůj příběh.

„Není mi lehko u srdce a přála bych si ten zážitek vymazat ze své paměti. Tím, co ti chci vyprávět, míním uvést tvůj vztah ke spolužačce do pořádku. I do mé školy přišla jednou nová žákyně, budu ji jmenovat třeba Monika. Nevadila nám její osoba, ani to že byla chudá, ale prostě nebyla nám po chuti. Monika byla velmi pěkné děvče, tichá, dobrosrdečná, dobře se učila, nejlépe dělala úkoly, zatímco my si z ní tropily žerty a smích. Všechno nám na ní připadalo směšné, divné, do všeho jsme strkaly své nosy, napodobovaly každý její pohyb a prováděly všemožné zlomyslnosti. Přesně tak, jak to teď dělá moje dcera Minii. Když jsem se na vyšší škole sešla s mnoha jinými spolužačkami, patřila Monika opět do naší třídy. Naše metoda měla výsledek a velmi brzy měla Monika i v této škole stejné utrpení jako před tím. Mnohokrát jsme ji našly plakat v umývárně, ale navzdory výčitkám svědomí jsem se nezměnila. Dnes je mi záhadou, jak Monika tento život snesla.

Pronásledovaly jsme ji při každé příležitosti a bez soucitu, takže přestala chodit na veškeré slavnosti, aby měla klid; pak přestala chodit i na náboženství. Pozorovala jsem tento obrat a nemálo se stydím za naše špatné počínání.

V příštím roce se Monika vůčihledně změnila. Začala nosit nápadné šaty a jednou jsme ji potkaly, jak jde s veselým mladým mužem do divadla. Snažily jsme ji přimět ke sdílnosti, ale mlčela. Jedno děvče mi řeklo, že s Monikou není něco v pořádku. Bylo mi, jako když mě bodne. Začala jsem nad tím vším uvažovat. Monika se ocitla na špatné cestě, začala brát život lehce a bezstarostně. Když nenašla v dětství přátele, hledala je nyní v jiném kruhu. Touha po sympatiích a porozumění ji hnala jinam. Měla najednou mnoho peněz a my se jí ptaly, kde k nim přišla. Její ubohá, toužící duše se začala uspokojovat u jedovatého zřídla.

Večer nebývala doma, úkoly dělala zřídka a pak byla vyloučená ze školy. Našla si místo servírky v laciné restauraci. Byla odmítavá a nevlídná ke všem svým bývalým známým. Její rodiče nevěděli, kde je a co s ní je. Nakonec se vdala za hráče karet a pijana. Dnes vychovává děti podle svého a jejich cesta nebude jiná. Já i moje kamarádky se dnes musíme vinit z toho, že se Monika dostala na cestu do světa."

Matčin hlas ztichl a v očích se jí zaleskly slzy, příběh byl u konce. Seděla jsem tiše a před očima se mi vynořil obraz Minie. Náhle mě zaplavil strach, nebude snad už i pro ni pozdě? Budeme vinné jejím neštěstím?

„Mami," zvolala jsem, „mohu ještě Minii zachránit? Není pozdě? Už nebudu hledět na to, co budou děvčata říkat."

„Pavlo, věřím tomu, že kdyby měla bývala Monika alespoň jednu přítelkyni, všechno by bylo jiné. Monika myslela, že o ní nikdo na světě nesmýšlí dobře, a to je pro člověka ten nejhorší pocit. Vyber si Minii za přítelkyni, nevěřím, že by se vše nemohlo obrátit k lepšímu. Nezapomeň Boha prosit o pevnost a vedení při tvém plánu a On ti pomůže provést až do konce tvé úmysly.

Předivné dny následovaly po tomto rozhovoru. Všechno se ve škole zdálo být jiné, když jsem Minii vlídně vyzvala ke hře, neozvala se žádná proti. Bylo to, jako když se zřítí chladná stěna a do našich srdcí zasvítí sluneční záře. Chodily jsme spolu ze školy domů a povídaly si bez bývalé ošklivosti a nelibosti.

Minie jednou pozvala moji matku a děvčata ze třídy na přátelské posezení. Viděly jsme, že nebyla v povaze o nic horší než my. Tím dnem bylo skutečně všechno zlé smazáno a život se stal mnohem krásnější. Minie se mi stala milou přítelkyní a ona sama, jindy pronásledovaná, získala mnoho přátel a stala se šťastným člověkem.

Květa Tyšerová (převzato z retro dětské knihy „Vesele i vážně")

Distillations

Napsal Nathan Davis Pitchford, přeložil Ján Petrovič

The man who can win the respect
of his wife
is greater than the man who can
rule the world.

Muž, který si získá respekt své
ženy
je větší než muž, který vládne
světu.

If you can love one woman for a
lifetime,
you are a good man.

Pokud dokážeš milovat jednu ženu
celý život,
jsi dobrý muž.

If you can love one man for a
lifetime,
you are a good woman.

Pokud dokážeš milovat jednoho
muže celý život,
jsi dobrá žena.

If you can love one partner for a
lifetime,
you are a good human.

Pokud dokážeš milovat jednoho
partnera celý život,
jsi dobrý člověk.

If you can live a good and happy
life
without a partner,
you are a gift to humanity.

Pokud dokážeš žít dobrý a šťastný
život
bez partnera,
jsi darem lidstvu.

If you can pick up the pieces
when forever doesn't work out
and find a new way to keep loving
through all the betrayal and pain,
than you are a champion.

Pokud dokážeš posbírat střepy
když se vše rozpadlo
a najít nový způsob, jak dál
milovat,
přes veškerou zradu a bolest,
pak jsi šampion.

If, after everything,
you can still love one and all —
then you are as the heart of God.

Když po tom všem,
stále můžeš všechny milovat —
pak jsi jako Boží srdce.

Bohoslužba

Díkuvzdání

Sobota 19.září 2026 od 10 hodin

Trojanovice,

Památník bratří Strnadlů a Jana Knebla

Téma bohoslužby :

Biblická soutěž na téma : voda

Tombola - prosíme přineste dárek

ADRA na radnici v Rožnově, na schodech i na chodbách

U nás v Rožnově pod Radhoštěm máme galerii na radnici na náměstí, ale není to galerie ledajaká, tvoří ji totiž obyčejné chodby a schodiště. Někoho před lety napadlo využít prostory, kde se denně pohybují úředníci i občané, ke kulturní osvětě. A od té doby se na stěnách chodeb radnice objevují fotografie umělecké i reportážní.

Od letošního července do září tato #GalerieNa Radnici hostí adráckou výstavu fotografií „Pomáhat má smysl – od regionálního dobrovolnictví k pomoci ve světě“.

Prsty mají v této akci Lidka Obadalová a Naďa Šímová, které s pomocí agentury Téčko připravily velkoformátové fotografie přibližující průřez činnosti české pobočky ADRA, od akcí Dobrovolnického centra ve Valmezu až po zahraniční projekty v Keni, Kambodži, Nigeru či Bangladéši nebo komiksovou výstavu dětí na téma Odpovědná výroba a spotřeba.

Vernisáž 7.července se nesla ve veselém a lidovém duchu, jak se na Valašsko patří. Hrála harmonika, bouchal vozembouch a společně jsme si zapívali. Pan starosta otevíral Rychlé špunty, takže byl i nezbytný přípitek, samozřejmě nealko. Stoly se prohýbaly ovocem a domácími dobrotami, které Lidka přivezla ze Vsetína od jedné milé hospodyňky.

I proslovy byly. Lidka celou akci moderovala a z pražské centrály Adry přijela paní ředitelka Mirka Čančíková Illetšková. Ve své promluvě vyprávěla příběhy

a mně utkvěl v paměti tento: Byl jeden chlapec, problémový a agresivní školák. Ubližoval dětem, házel nábytkem, bylo s ním těžké pořízení, ale hloupý nebyl. Ve škole nad ním ale nezlomili hůl, zajímali se o něj a zjistili, že žije neuspořádaný život s matkou alkoholičkou. Vedení školy usilovalo, aby chlapec šel na internátní školu a vymanil se tak z problematického prostředí domova. Přihlásili ho, ale po složení zkoušky přišlo oznámení, že ho nepřijali. Nesplnil předepsané bodování, ale jen o pár bodů. Byl z toho smutek, ale zanedlouho přišla nová zpráva, že je přece jen přijatý. V internátní škole totiž zjistili, že se tento chlapec zúčastnil a vyhrál komiksovou soutěž Adry a to mu doplnilo těch pár chybějících bodů. I tak nezvykle ADRA pomohla k dobré věci.

Pokud pojedete do Rožnova, určitě se stavte na radnici na náměstí v úředních hodinách a prohlédněte si celou výstavu. Kdo to nestihne o prázdninách, má možnost ještě v září.

A dám vám tip na hledačku. Na fotografiích z akcí Adry najdete také tři dámy: Naďu Šímovou z Dobrovolnického centra, Ivu Chárovou ze sboru Valmez a Zdenku Mikovou ze sboru Vsetín. Ale pozor, je těžké je najít: všechny tři jsou totiž nějak zamaskované. Tak hodně štěstí při hledání!

Zažila a zapsala Květa Tyšerová

Galerie na Radnici

TÉČKO VE SPOLUPRÁCI S MĚSTEM ROŽNOV POD RADHOŠTĚM
A DOBROVOLNICKÝM CENTREM ADRA SI VÁS DOVOLUJÍ POZVAT NA VÝSTAVU

ADRA

Pomáhat má smysl

od regionálního dobrovolnictví k pomoci ve světě

7. července – 30. září 2026

Vernisáž 8. 7. 2026 v 17 hodin

GALERIE NA RADNICI • ROŽNOV POD RADHOŠTĚM

#TvojeTecko #GalerieNaRadnici #TeckoPomaha

Výstava otevřena: pondělí a středa od 8:00 do 17:00, úterý, čtvrtek a pátek od 8:00 do 14:00 v budově MÚ na Masarykově náměstí.

Přijď království Tvé

D Hmi Emi A7 D
1. Slovo Tvé svítí na cestu, kterou jsi nám dal.
D Hmi Emi A7 D
Je plné kvítí, někdy i černých, chladných skal.
D D7 G F#
S Tebou však půjdem Pane po té cestě dál
G A7 D
ať voní kvítím, nebo chladem skal.

G D Hmi
Ref: Slova Tvé věčné lásky z úst ať stále zní.
D A7 D
Ať nesou zprávu o Tvém spasení.
G D Hmi
Volá má duše, volá také srdce mé.
D A7 D
Prosíme Pane, přijď království Tvé!

2. Láska Tvá mívá vzácný, spalující žár.
V Synu spočívá Otcův převeliký dar.
Ta Tvoje láska sežehne náš hřích,
v prachu je zloba, pýcha i můj chtíč.

Ref:

3. Přicházím k Tobě,
zaprášen z dlouhatánských cest.
Znavený poutník, bez slova
a zbytečných gest.
Umyj mne Pane a schlaď prosím, rány mé.
Pout' naše končí, přijď království Tvé!

Ref:

Červenec 2026

Píseň Mirka Ešlera

Prehistorie Adry Valmez
na adrese *http://adravalmez.blogspot.com*

Mládí žije ze snů, stáří ze vzpomínek. Není od věci aspoň některé z nich zaznamenat. Pokud možno ještě za života. Zatím se mi to podařilo u Adry. Na základě složek s fotografiemi, dokumenty a novinovými články spatřilo světlo světa celkem šedesát kapitol, mapujících činnost meziříčské pobočky od roku 1995 do roku 2007. Dokonce i s malou předzvěstí, mířící k samému začátku devadesátých let, kdy se někteří valašští dobrovolníci ještě pod hlavičkou Červeného kříže vydali do tehdejšího porevolučního Rumunska.
Prehistorie tedy začíná oním Rumunskem, pokračuje cyklistickou Adrarallye z Valmezu do Trutnova, vzpomíná slavnou humanitární sbírku Balíček pro kamaráda a pochopitelně nemůže opomenout ani věhlasné pochody šílených či jiných krav. Další průběh mapuje nejrůznější domácí i zahraniční brigády, sbírky, benefiční koncerty, vznik Adraklubu zdraví, Dobrovolnického centra a tisíc dalších, veskrze užitečných záležitostí. Petr Chára si možná zavzpomíná na dávné časy, kdy se svým pověstným Charavanem doprovázel peleton cyklistů do svého rodného města, jak zajišťoval všechno možné i nemožné při většině tehdejších akcí, či jak s kastroly a svou bývalou chotí putoval do rumunské Kluže. Květa si nepochybně připomene nenahraditelnou roli polní kuchařky, kdy ruku v ruce se Zdenkou Mikovou po mnoho a mnoho let zajišťovala krmi pro věčně hladové bicyklisty. Vybaví se jí i začátky vzpomenutého Adraklubu zdraví, kdy se do tehdejší dětské knihovny musely na každou besedu převážet skládací židličky ze sboru. Bráši Škrlové, sestry Tomancovy či sourozenci Pimkovi si mohou připomenout spoustu nejrůznějších adráckých vylomenin, počínaje zmíněnou Adrarallye a konče zahraničními či popovodňovými brigádami. Simona si může kromě jiného vzpomenout na svoji svatební cestu do poválečné Bosny, kde spolu s Petrem a dalšími nadšenci opravovala domek rodině, která během bojů přišla o tři své členy. Jendovi Petrovičovi se patrně vybaví zatopené české Křešice a jeho dceři Janě humanitární mise na povodní poničenou Zakarpatskou Ukrajinu. Stejný kraj nepochybně vyvstane na mysli i Hynkovi Donovi. Byl to právě on, kdo může za několik úspěšných zahraničních brigád v nezapomenutelné Rodnikově Hutě. Laďa Smílek se na zmíněném blogu pozná, coby organizátor dodávky už vzpomínaných jídlonosičů pro rumunský domov důchodců nebo jako účastník zimní cesty do bosenské Tešanje s nákladem dárků od českých dětí v rámci projektu „Potřebují, to, co já“. Marek Wagner asi zamáčkne slzu, když se mu vybaví nesmírně populární Smrčkiády, stejně jako jeho následovnici Hance Češkové - Benešové zdárné

pokračování dalších adrabrigád. Sluší se podotknout, že zmíněné akce měly svou dlouholetou základnu právě na půdě meziříčského sboru. Ve výčtu jmen nesmíme zapomenout ani na liptálského Jana Daňu, alias Čmeláka či na muzikální aktivistku Zdenku Pimkovou, která se smyčcem, Markétou a Daliborem zajišťovala hudební pohlazení pro návštěvníky celé řady nejrůznějších adráckých událostí. Nesmíme vynechat ani nejméně pět šest manželských párů, které za první kontakty vděčí právě meziříčské Adře. Takový Robert Kimler si vše může připomenout i zrýmovanou historií, zveřejněnou na výše uvedené adrese. Lidka Obadalová, současná náčelnice valašské Adry, ani její spolupracovnice Naďa Šímová rovněž na seznamu slavných jmen nesmí chybět. V posledních dílech mohou zavzpomínat na nelehké začátky, kdy se na zelené louce budovalo Dobrovolnické centrum. Je velkým zázrakem, že se skrovným zázemím malého sboru dodnes skvěle funguje. Nejvíc mě těší skutečnost, že funguje bez mého jakéhokoliv přičinění. Asi za všechno může někdo nahoře…

P.S. Zvláštní poděkování zaslouží i autor zmíněného adrablogu. Je jím Jarda Beneš, manžel zasloužilé adračky, švarné jablůnecké Hanky. Takže, Jardo, převeliké díky!!!

Franta Tomanec, exadrák v doběhu 😊

Ekušpacír č.4/2026

Okolo Rožnova

Na zříceninu hradu a okolí

Datum a čas
20.září 2026 v 15 hodin

Místo
49.4577147N, 18.1276586E
dle trasy

Délka trasy
7,5 km

cprvalasskemezirici@ado.cz
+420 733 741 636

Zamyšlení laických (ne) kazatelů

Je příjemné zabavit se zátěže

Asi před 14 dny jsme jeli k naší Janě do Bílovce, když se vrátili z dovolené. Čekáme chvíli na vlak a já se rozhlížím po okolí vlakového nádraží. Před vstupem na perón jsou pod třemi schody barevné kamínky. Dívám se na ně zálibně a napadá mě myšlenka: ty růžičky od Martičky už jsou suché, až z nich budu něco tvořit, mohla bych dát kamínky okolo, bude to vypadat moc hezky. A tak jsem si do boční kapsy v batohu pár kamínků nasbírala. Nebylo jich moc. No a při mé úžasné paměti jak jinak - jsem na ně zapomněla. Ano chodili jsme s Kájou do města, já batoh na zádech, případně jsme i někam jeli a já si pokaždé říkala: „Co je? Jak to, že je ten batoh tak těžký? Aha to bude tou vodou, aha ty drobné v peněžence, mám už v batohu tolik věcí, musím si všechno vytáhnout.“ A pořád nic. Až nedávno mi to došlo (boční kapsy jsou u tohoto batohu docela úzké, běžně tam nic nedávám, větší věci se tam nevejdou). Vždyť já tam mám přece ty kamínky! To jsem borec na tvoření, že jo? 😀 A tak když jsem se dnes vrátila od doktora na plicním, všechny jsem je vytáhla. No a batoh hned je o hodně lehčí.

Ten nadpis je stejný jako taťkova povídka v jeho knížce *Jiskřička naděje*. Nebudu se opakovat a psát to co napsal taťka. Spíš chci myšlenku posunout ještě dál. Kolikrát si v životě neseme v batohu tolik nevyřešených věcí, padáme

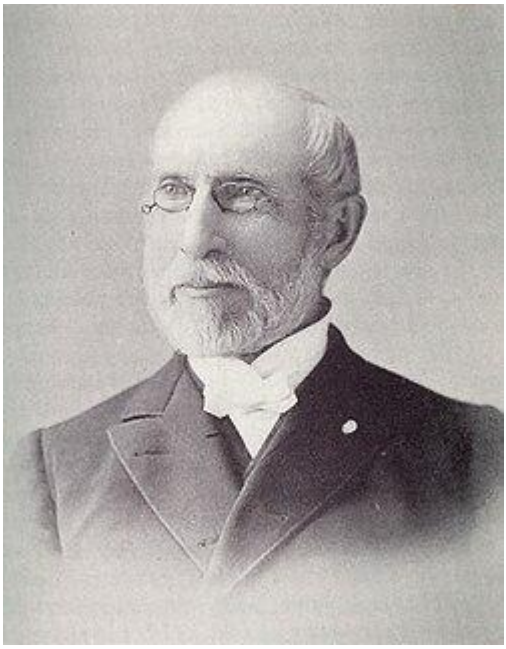
pod tíhou a neumíme nebo nechceme pomyslně „vytáhnout všechno ven". A můžou to být různé záležitosti: nedobré vztahy mezi lidmi, v rodině, napáchané křivdy, když někdo neumí odpouštět, vytahování starých hříchů někoho z rodiny nebo blízkých apod. A přitom stačí tak málo. Přijít k Panu Ježíši a všechno mu vyznat, tak jak to udělal i David: *Smiluj se nade mnou, Bože, pro milosrdenství svoje, pro své velké slitování zahlaď moje nevěrnosti, moji nepravost smyj ze mně dokonale, očist mně od mého hříchu.... Zbav mně hříchu yzopem a budu čistý, umyj mě, budu bělejší nad sníh.* Žalm 51, 3.9. a ještě přidávám Žalm 51, 12 : *Stvoř mi Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha.* A jaká byla Boží odpověď? Pojďte, projednejme to spolu, praví Hospodin. *I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělí jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna.* Izaiáš 1, 18. I když časově byl Izaiáš psán později, David prožil odpuštění. Jak se mu pak batoh nesl lehčeji ! I my můžeme prožít něco podobného. *Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.* Jan 3.16. A jaký pak bude výsledek? Milovaní, jestliže Bůh nás tak miloval, i my se máme navzájem milovat. Boha nikdy nikdo neviděl, ale jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a Jeho láska v nás dosáhla svého cíle. 1. Janova 4, 11.12.

Dana Klečková

Písničky s příběhem

Č.327 – „Pojď k Spasiteli“

Autorem hudby i textu je George Frederick Root. Publikoval během svého života více než 200 písní (některé pod německým pseudonymem G. Friedrich Wurzel) a obzvláště slavným se stal během občanské války. Narodil se v Sheffieldu ve státě Massachusetts 30. srpna 1820. Jeho otec se přestěhoval do North Readingu poblíž Bostonu, když bylo chlapci šest let, a tam strávil své mládí.

Vždycky měl rád hudbu – jako chlapec vůbec nezpíval, ale hrál na všechny druhy nástrojů, které mu přišly do cesty. Ve třinácti letech byl hrdý na to, že dokázal „zahrát melodii“ na tolika nástrojích, kolik mu bylo let. Jeho životním snem bylo stát se hudebníkem. V 18.letech začal brát hodiny hudební výchovy (instrumentální i pěvecké). Stal se asistentem a poté učitelem hudby v hudebních kurzech Lowella Masona v Bostonu. Root se velmi rychle proslavil jako učitel hudby a v roce 1850 dokonce cestoval do Říma, aby studoval zpěv.

V roce 1811 založil pan Jacob Abbott a jeho tři bratři v New Yorku školu pro mladé dámy. Hledali učitele hudby a nabídli toto místo panu Rootovi. Zajistili mu také varhany a sbor v kostele na Mercer Street s vyhlídkami na další dobrou práci. Vzal si s sebou svou pozdější ženu, zpěvačku Mary Olive Woodmanovou. Po celou dobu jeho dlouhé a rušné kariéry mu byla neustále po boku jako skutečná pomocnice.

Byl zaměstnán také v Rutgerově ženském institutu, škole pro mladé dámy slečny Hainesové, teologickém semináři Union Theological Seminary a v

Newyorském státním institutu pro nevidomé. Zde vytvořil kantátu s názvem *Květinová královna*. V ústavu pro nevidomé byla mladá dáma, bývalá žačka, nyní však učitelka, která projevovala básnický talent. Požádal ji, aby mu pomohla se slovy. On jí prózou navrhoval, co by květiny mohly říkat, a ona to rýmovala. Dělala to tak dobře, že to jen zřídka potřebovalo nějaké úpravy. Touto dámou byla dnes již slavná Fanny Crosbyová. Kantáta se stala velmi populární.

Kromě populárních písní skládal také gospelové písně v duchu Ira Sankeyho a sbíral a editoval svazky sborové hudby pro pěvecké školy, nedělní školy, církevní sbory a hudební instituty. Root pomáhal Williamu Bradburymu se sestavením *The Shawm* v roce 1853, sbírky hymnů a sborových písní, v níž se objevila i kantáta *Daniel: Zajetí a obnovení*. Kantáta byla hudební spoluprací Roota a Bradburyho na text Fanny Crosbyové a C. M. Cadyho. V roce 1860 sestavil *The Diapason: Sbírku církevní hudby* .

Obzvláště úspěšný se stal během americké občanské války jako skladatel válečných písní, jako například „ *Tramp! Tramp! Tramp*!“, která poskytla melodii pro pozdější album *Jesus Loves the Little Children*. Nakonec měl nejméně 35 válečných „hitů“.

Rootovy písně, zejména „*The Battle Cry of Freedom*“, byly během války populární mezi vojáky Unie. Podle Henryho Stonea, válečného veterána Unie, který na konci 80. let 19. století vzpomínal:

„Z Chicaga přijel veselý kluk a přivezl s sebou novou píseň „Sejdeme se kolem vlajky, chlapci“, která se táborem šířila jako požár. Efekt byl téměř zázračný. Do armády vnesla tolik ducha a radosti jako vítězství. Ve dne v noci ji bylo možné slyšet u každého táborového ohně a v každém stanu. Nikdy nezapomenu, jak muži pronášeli větu: „A i když může být chudý, nikdy nebude otrokem.“ Nevím, jestli pan Root ví, jak dobrou práci pro nás tam jeho píseň udělala, ale doufám, že ano.“

Root získal v roce 1872 titul doktora hudby na první Chicagské univerzitě. Zemřel ve svém letním sídle na ostrově Bailey Island v Maine ve věku 74 let v roce 1895. Byl pohřben na hřbitově Harmonyvale v North Readingu v Massachusetts.

Křesťanský vtip – Ameňák

